

Είναι θλιβερή η εικόνα στους προσφυγικούς συνοικισμούς, όπου καθημερινά σχεδόν χτυπά αργά και λυπητερά η καμπάνα, υπενθυμίζοντας στους πρόσφυγες ότι καθημερινά κάποιος φεύγει για πάντα από τη ζωή.

Αυτές τις σκέψεις κάνω και ξυπνά μέσα μου το χρέος να μεταδώσω τους προβληματισμούς μου σε όλους τους πρόσφυγες που δεν θέλουν να ξεχάσουν τις σκλαβωμένες πατρίδες.

Πρέπει να αντισταθούμε στη διάρρηξη της κοινωνικής συνοχής που οι άλλοι επέβαλαν σε μας, με αφορμή την κατοχή. Αυτοί έδωσαν τα χρήματα για να χτιστούν οι προσφυγικοί συνοικισμοί, αυτοί επέβαλαν στους ηγέτες μας να μας διασπείρουν παντού. Εκεί αποσκοπούσαν και το πέτυχαν. Εμείς όμως πρέπει να αντισταθούμε, έστω και τώρα.

Πρέπει να επιστρέψουμε στις ρίζες μας αναμοχλεύοντας τη μνήμη μας και να μεταλαμπαδεύσουμε τον πόθο της επιστροφής στα παιδιά μας και στα εγγόνια μας, αν θέλουμε αύριο να ζήσουμε σε μια ελεύθερη πατρίδα.

Αισθάνομαι πολύ καλά με τη συνείδησή μου γιατί για πενήντα χρόνια τώρα αγωνίζομαι μαζί με τους φίλους και συνεργάτες μου στην Ελλάδα για την προβολή του Κυπριακού, ως προβλήματος Τουρκικής εισβολής, παράνομης κατοχής και συνεχιζόμενου εθνικισμού. Η τελευταία μου επιθυμία έχει πραγματοποιηθεί με την έκδοση του βιβλίου μου "Η ΑΚΑΝΘΟΥ ΟΠΩΣ ΤΗΝ ΕΖΗΣΑ ΚΑΙ ΤΗ ΝΟΣΤΑΛΓΩ".

Είμαι σίγουρος ότι και εσείς νοσταλγείτε το κατεχόμενο χωριό σας και σας καλώ να κάνετε και εσείς ίδιο.

Έχουμε όλοι το ίδιο χρέος.

Πάλε Ιούλης έμπηκε,
 θωρώ τον σκοτεινιάζει,
 χαμέ το βλέμμα έριξε,
 βαριά αναστενάζει,
 τζιήζω στην πλάτη τζιαι ρωτώ,
 «μα σκέφτεσαι τους δείους;»,
 «γιε μου, μου λείπουν τζιαι οι θκιο,
 όπως εσύ τους φίλους...»,
 Μακάρι να 'ταν σύλλα αλλιώς,
 μαζί μας να 'ταν 'κόμα,
 να μεν ήταν ο πόλεμος,
 τζιαι να 'ταν όπως πρώτα...

Γιάννης Χρυσστόμου